

האשה רבה פרק עשירי יבמות

٥٠

עין משפט
נר מצוה

לֵב א ב מִי פִי מֵהֶלִי
תְּרוּמוֹת הֵלִי כ:
לֵב ג ד מִי פִי מֵהֶלִי
צִיָּאת מִקֹּדֶשׁ הֵלִי ז
וּפִי מֵהֶלְכוֹת קֶרֶן פֶּסַח
הִלְכָה ח:

יה אור השלם

1. וְאָכְלוּ אֹתָם אֲשֶׁר
בְּפֶרֶךְ בָּהֶם לְמַלֵּא אֶת יָדֵם
לְקַדֵּשׁ אֹתָם וְזָר לֹא
יֵאכֹל בִּי קֹדֶשׁ הֵם:
שמות כט לג

תוספות ישנים

[illegible]

לכהן גדול דהתם רבנן הוא דקנסוה דלא יפר חבל אלמנה לכהן
גדול כי היכי דלא קנסוה בזמנא דהא יש לה כמזבח דלאמר לעיל
(דף פה.) ה"ג לא קנסוה בהפרת נדרים:

ואוכלת בנינו תרומה בתרומה דרבנן. ולא צעי לאוקומי

אפי' בתרומה לאוריייתא ומשום דקטן
אוכל נבילות הוא דהא בעיא היא
בפ' חרש (לקמן קיג: וקד: ושם) אי בית
דין מצווין להפרישו או לא ולא
איפשיטא ועוד לאוכלת בגינו משמע
לדאפי' כי גדלה אוכלת מכה זה אע"פ
שעדיין לא בעל:

אכל תרומה שמאה משלם בו.

בתרומה לא שיין לפטור
משום דקס ליה דדרבה מיניה אפילו
לנאצי דלית ליה (בכחיות דף ג'):
אליבא דר' נחוניה בן הקנה דלפילו
בזמיתה ידי שמים הוא עושה כמיתה
ידי אדם לתשלומין דשאני תרומה
דגלי קרא כהדיא יוסף חמישייה
ועליו ועוד א"ר ינאח דתשלומין
דתרומה לכפרה קאתו ולא שיין קס
ליה דדרבה מיניה כדאמר במסכת
תרומות (פ"א משנה ד) שאפי' אם
רצה הכהן למחול אינו יכול למחול
ושאפי' אכל תרומה משל עצמו מפרס
קקן הראוי להיות קדש לעצמו וכן
משמע בפסוק כל שעה (פסחים לג וסא)
דלרבי יוסי דשרי חמץ בפסח בהגאה
דהאכל תרומת חמץ בפסח במזיד
פטור מן התשלומין לרבי נחוניה בן
הקנה אבל בשוגג חייב אע"ג דלא
גלי קרא בזכרת אלא משום דבשוגג
איתו תשלומין לכפרה ואפשר דאם
אכל תרומה במזיד שיפטור לרבי
נחוניה בן הקנה משום דבמזיד לא
איתו לכפרה שהרי הכהן יכול למחול
כדחתן במסכת תרומות (פ"א מ"א)
א"ר ימיחייב משום דמלאכה קנייה
כדאמר באלו נערות (בכחיות דף לא):
(סא): **בשוגג תשלומין תשלומין**
בו' אין לפרס האי שוגג ומזיד
האכילה קאי כדפירש ריב"ז אין אבל
התשלומין לא במזיד דלסך בן במזיד
אמאי אין תשלומין תשלומין דלפילו

טורם וההיא דקאמר והוין זה במוזי
מקום תבא עליו זכרה דנפסק הוא
אפי' דמיס משלם כשמשלם כאן חולין
ש לומר דמשלם חולין טמאים כל כך
ש במוזי אע"פ ששויס דמיס תרומה
דייתא תשלומי תשלומין ונעשית תרומה
לחולין דקאמר היינו לגבי א"ר דדרי
ומר לגעיל (דף ע"ג:) ואמר ר"י דהכא אין
מזה הציץ מרצה ב'י' תימה דהקומץ
ז' צין בשוגג צין במוזי וריקתו בשוגג
ואומר ר"י דהתם לא מצי לשנויי דהך
א דפסק הלכה אחא לאשמועינן דצין
צין במוזי אטומאה או אוריקה למר
לר"י דהא סברא פליגי דמר סבר
ד אוריקה שייך למינקם טפי שמקריב

דמשוי ליה כי טהור למיקצעי' צפיגול
יעוי צין כדמוכח התם: **בין** ביחיד
לרצוי כדמוכח צבידל זולין (שם):
כולהו

ואוכלת בגינו תרומה בתרומה דרבנן ת"ש
 (6) אבל תרומה טמאה משלם חולין טהורים
 שילם חולין טמאים סומכום אומר משום ר'
 מאיר בשוגג תשלומיו תשלומין במזיד אין
 תשלומיו תשלומין וחכמים אומרים אחד זה
 ואחד זה תשלומיו תשלומין וחזר ומשלם
 חולין טהורין והוינן בה במזיד אין תשלומיו
 תשלומין תבא עליו ברכה דאכל מיניה מידי
 דלא קחוי ליה בימי טומאתו וקא משלם מידי
 דקחזי ליה בימי טומאתו ואמר רבא ואמרי
 לה כדי חסורי מיחסרא והכי קתני "אכל
 תרומה טמאה משלם כל דהו אכל תרומה
 טהורה משלם חולין טהורין שילם חולין
 טמאים סומכום אומר משום ר' מאיר בשוגג
 תשלומיו תשלומין במזיד אין תשלומיו
 תשלומין וחכ"א "בין בשוגג בין במזיד
 תשלומיו תשלומין וחזר ומשלם חולין טהורין
 והא הכא דמדאורייתא תשלומי מעליא הוי
 דאי מקדש בהו כהן אשה תפסו לה קידושי
 ואמורו רבנן אין תשלומיו תשלומין וקשרינן
 אשת איש לעלמא מאי אין תשלומיו תשלומין
 דקאמר רבי מאיר דבעי למיהדר שלומי חולין
 טהורין אי הכי סומכום היינו רבנן אמר רב
 אחא בריה דרב איקא קנסו שוגג אטו מזיד
 איכא בינייהו תא שמע (7) דם שננטמא וזרקו
 בשוגג הורצה במזיד לא הורצה והא הכא
 דמדאורייתא ארצויי מרצה דתניא (8) על
 על הבהר ועל החלב שננטמא בין בשוגג
 ברצון בין ביחוד בין בצבור ואמרי
 מעייל חולין לעזרה אמר רבי יוסי בר
 ילהתיר בשר באכילה אבל בעלים נתכפרו
 בשר וכתבי "ואכלו אתם אשר כפר בהם
 לים מתכפרים "א"ל שב ואל תעשה שאני
 אמר

ש' אלא נראה לר"י דשוגג ומוזד אשתלומין קאי כדפירש
 ר' אע"ג דכי משלם חולין טמאים נעשין תרומה טמאה
 ויורדי מיחסיא ב' אכל תרומה מהורה ב' ואל"ס
 נעשין תרומה טמאה ואינם שוים כתרומה טהורה שאכל
 אהא כתרומה טהורה שאכל ומכל מקום קנסין ליה כשמי
 אכל בהו וקבשר אשה ב'. ואל"ס ומה אינו מדקדק
 וסריין לורס ואמר ר"י דהוה מלי למימר דאין תשלומיו
 דקדק מקידושין דלמא היינו משום דהפקר ב"ד היה הפקר
 דממונו: וְהָאֵלֶּה הַמִּדְּוָרִי יִיטָא אֲרֻצֵּי מִרְצֵה דְתַנּוּן
 פריך להו אהדדי ומשני רבינא ורב שילא חד אמר טווח
 והכל משמע דהוא ממנימין איירי מדאורייתא והוא מדברי
 ייטא אבל מדרבנן במזיד לא הורע דמשמע כיון דקתיא
 הכא מוכח נמי שפיר דמאחר דקתיא בליץ מרעא זין בשח
 ז' ליכא לפלוגי ומרעא כמאורייתא דין בשעא זין במזיד וגר
 אשתלמא דפקולה ורל עבד נמי מרעא בשעא שמתמא ומר
 דבר טמא לגבוה וזילא מילתא טפי:

דס אע"פ שאין בשר נפקא מינה במה שהיץ מרצה על הצ
 ע' כיצד צולין (סע עת. ושם) אבל להמיר בשר באכילה לא מה
 ה צבור (אלא) ^ידלמאן דאמר הותרה צבור לא בעי

אלל תרומה. בשוגג: משלם חולין טהורים. דלתיב (ויקרא כג) ונתן ללחן את הקדש דבר הראוי להיות קדש צפרק כל שעה (פסחים לג): בשוגג טעמוי טעלומין. אס בשוגג טילס טמאס כצבור טהורים הס: כמודד אין טעלומי טעלומין. דקסנין ליה: טבא עליו צרכה כו'.

אמאי קנסת ליה מאי מויד י"ש כאלן
אע"פ שידע שהן טמאים נכתבין הוא
למשלומין הגוים: דאלב מנייה וכו'.
והא"ע ג' דמשלומין נעשים תרומה ולא
חזו ליה בימי טומאה הא מיהא
למשלומין מעליא איכוון: טרומה
טמאה לא חזיא לאילני. כהן עמוד
קאי עלה נעשה ב"פ הערל (נעיל: עמוד
א) וכהן טמא קאי עלה במיתה ד' דלא
חלק הכתוב לגבי טומאת הגוף בין
קדשים טהורים לקדשים טמאים:
כל דהו. ואפי' חולין טמאים:
(ה) והכא דמדאורייתא משלומין מעליא
נינהו. דחולין טמאים נמי ראוין
להיות קדש כדריב' אילני לעיל (דף
פס"ט): אומר רבן קמח משלומין
משלומין כו'. מדר' מאיר קטומיב:
הנסו שוגג אטו מויד איבא בינייהו.

לרבי מאיר בשוגג תשלומיו תשלומין
ולא בעי לשלומי (א) תו טהורים
ואתו רבנן למימר בין בשוגג בין
במזיד בעי מיהדר תשלומין: אבל
בעלים נתכפרו. ולא בעי לתתוי
קרנן אחרינא: שם ואל תעשה.
ללא עקירה היא כגון אכילה שצר
עשה היא ואמור רבנן שם ואל
תאכל ללא עקירה צידים הוא
אלא ממילא היא מיעקרה אבל
תרומה דקאמר לא עשה ולא כלום
ומפקת לה לחולין עקירה ממנה היא:
אמר

מה הציץ מרצה על הדם
בין במזיד בין באונס ב
רבנן לא הורצה וקא הדר
חנינא מאי לא הורצה דקאמ
בו סוף סוף קמתעקרא אכיל
מלמד ⁷ שהכהנים אוכלים ומ

מסורת הש"ס

(א) גיטין נד. (ב) פסחים
טז. (ג) שם פ: יומא ז.
מנחות כה: וזכים מה.
גיטין נד. (ד) פסחים נט:
לעיל ז. (ה) [יומא סח:]
(ו) [בבבא ז. משני רב חנן]
כי קמי האין מרצה ארדימא
ואי בעית אימא כו' ע"ש
וראמי במהרש"א ביומא ז.
תוס' נד"ה שנטמא צין
שגוג כו' ודע דבחו' פרק
האשם רבה כתבו אחר
בבבבא דהאין כו'.

גליון הש"ס

גמ' א"ל שב ואל תעשה
שאני. עי' סוטה ח ע"א
מוס' ד"ה אס היס:
רש"י ד"ה תרומה טמאה
עי' דלא חלק הכתוב בו.
בי' חולין חק ע"ב וז"ע.
ועי' רש"י צבורות יב ע"ב
ד"ה חלה טמאה ויש לישב
קצת על פי דברי הר"ש
פ"א מ"ג דפרה דמתני'
דהתם פליג אהאיא דחולין
הניל וז"ע:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה כל דהו וכו' טמאים הס"ד ואח"כ מ"ה והא הבא: (ב) ד"ה קנסו וכו' לשלומי חולין טהורים:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א ויש"ו ר"ח תמוזה
 וטמאה לז' חזיון אלמלא
 ויבן ויבן טמא קא
 ענה במתה. י"ב י"ג
 בחזיון קפ"ג אמר
 שמואל לרעה במתה
 וי"פ המז"ס פ"ו מה'
 תרומות הלכה א' ור' אליהו
 שער שמואל בעל ים
 נקב בהגהת רמז"ס שס.
 ויבן קפ"ח רמז' לחזיון
 ויבן קפ"ח רמז' החמה
 דף קיח ד"ה גורן ויבן
 וי"ע עש"ה קפ"ד י"ח
 דברי ר"ח דהנה לפרש
 בתורה שלח היום טמאה
 קודם שטמאה ויבן וזו
 שפיר הוה טמאה בחזיון
 טמאה דמוס בחזיון דף קא
 ע"ה ד"ה גמול הגורף
 וכו' וכו' בנזק ודוק!

מוסף רע"י

אכל תרומה. נשוג
ואפילו עמא, משלם
חובלן. תהורים. ולקמן
פריך אמאי משלם טעורין.
האכל תרומה שוג אינו
משלם מעות אלא תבואה
ואינו משלם כרומה אלא
חובלן. מוקחין ועל ידי
התעוררין הן נעשין חובלן
שנאמר (ויקרא כב) וזמה
לכדן את הקדש. על
כך נתימה נעשו קודש,
אלמא דבר ריחוי לחול
עליו שס תרומה בעינן
ולא מעות, אבל האוכל
ממנו משלם מעות (גיטין
ד. ט.) בשוגג. אם בשוגג
שילם שאלו היה יודע
שילם עמלו. תשלומין

[illegible][illegible]